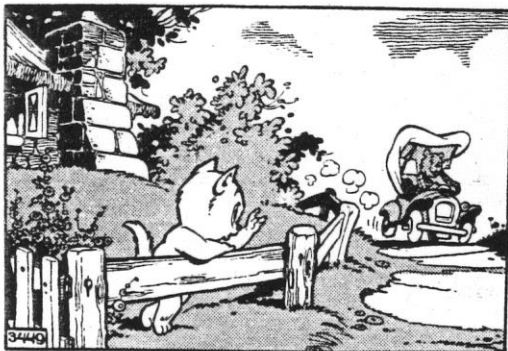

Tom Puss – Dumbladdalien (Episod 81, 3449–3502)

81 episoden, 54 strippar, publicerat i DN 1959-02-15—1959-04-21 och 1989-12-02—1990-02-06

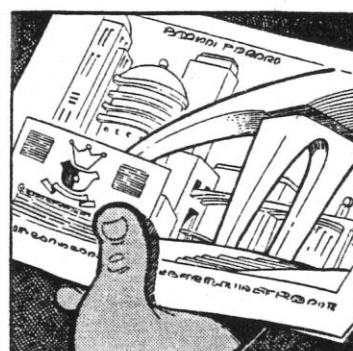
En sommarmorgon då Tom Puss befann sig ute i sin trädgård och njöt av det vackra vädret kom Bumble stänkande i Gamla Farten.

— Hallå där, unge man! ropade han nytert. Har du lust att följa med på en färd ut i vida världen? Det borde vara lärorikt och nyttigt för dig. Jag har just fått

det här reseprospektet, "Kom till det fagra Dumbladdalien!"

Han steg ur bilen medan han läste högt ur broschyren: "I detta charmfulla kungadöme förenas gammaldags tradition med framgångsanda och progressivitet. Vackra naturvyer omväxlar med moderna städer, och en gästfri allmoge samverkar med

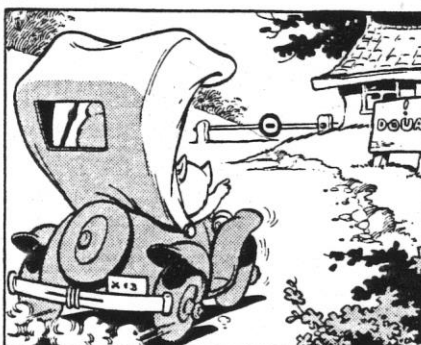
den mest framsynta regering. Den som inte sett Dumbladdalien vet inte vad han gått miste om!"

— En gentleman kan omöjligt gå omkring och veta vad han inte gått miste om, om du förstår hur jag menar, sade Bumble och vek ihop broschyren. Och det gäller dig med!

Tom Puss packade sin tandborste och låste sin ytterdörr, för han kunde ju inte lämna Bumble vind för våg i främmande land. Inom kort var de på väg i Gamla Farten.

— Dumbladdalien är rätta stället för dig, försäkrade Bumble. I broschyren står det att all världens ungdom strömmar dit i

stora skaror för att med egna ögon bevittna de sociala underverken där. Så det är det egentliga skälet till att vi reser dit, om du förstår hur jag menar.

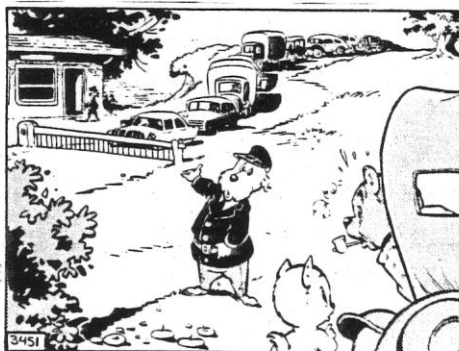
Snart var de framme vid gränsen och bromsade in vid kontrollstationen.

— Varför är det så stilla här? frågade Tom Puss den åldrade

passkontrollören. I broschyren står det att ungdom från hela världen kommer strömmande...

— Turistbroschyrer! fnös den gamle kontrollören. Strunta i dom. Vem vill åka till Dumbladdalien i dessa tider? Alla vill därifrån i stället, titta bara på andra sidan vägen.

På andra sidan vägen syntes verkligen en ändlös ström fordon som alla tyckte vara på väg ut ur Dumbladdalien.

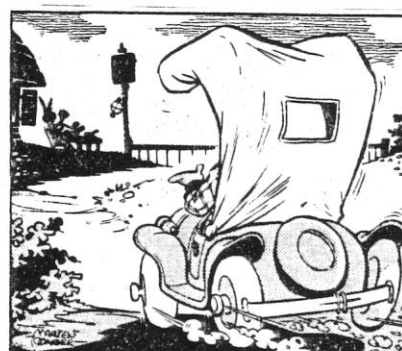
— De vill därifrån, förklarade passkontrollören. Mina kolleger därborta har häcken full. Självt är jag utled på att inte ha något att göra. Ni är de första på flera veckor som vill in i landet!

— Hm, sade Tom Puss. Är det något på tok därborta i Dumbladdalien?

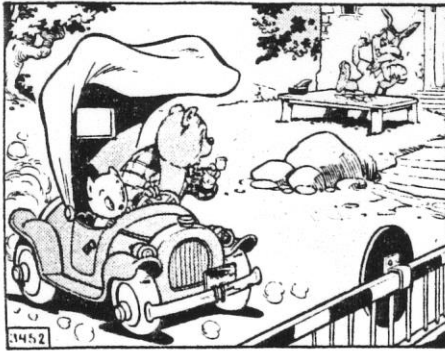
— Inte vet jag, sade den gamle mannen.

— Men det gör jag! sade Bumble. De där utvandarna är bara gammaldags och insnöade typer som inte förstår sig på

progressivitet och underverk. Vi däremot är annorlunda! Vi är på väg mot framtiden om någon förstår hur jag menar.

Därmed körde han vidare till Dumbladdaliens gränskontroll. Och Tom Puss hade inga invändningar. Han hade blivit nyfiken på det progressiva framtidslandet som alla tydligen ville lämna.

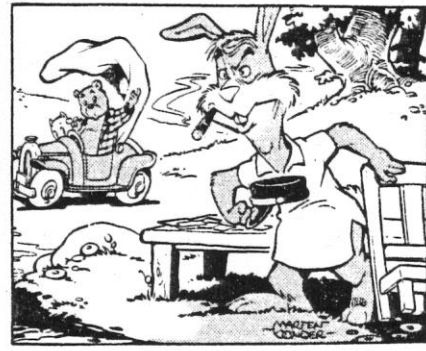
Vid Dumbladdaliens tullkontroll var personalen djupt försjunken i ett parti patiens. Bumble väntade en stund men när ingenting hände blev han otålig och tutade.

– Håll tyst därborta! ropade

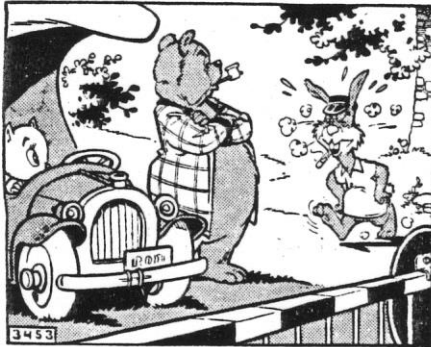
tullkontrollören irriterat. Jag behöver en hjärterfemma!

– Jag har ingen hjärterfemma! sade Bumble. Jag menar att vi är inte här för att spela kort! Vi har kommit hela vägen hit för att studera progressiviteten i Dumbladdalien. Då duger det

inte att ni bara sitter här och latar er!

– Åhå! sade tullkontrollören och slängde ifrån sig korten. Smugglare, alltså! Och näsvisa dessutom. Men jag är inte rädd för er! Inbilla er ingenting. Jag kan mitt yrke. Kliv ur bilen!

– Skulle jag vara en smugglare? sade Bumble i hotfull ton. Vad menar ni med det, närmare bestämt?

– Angår er inte, sade tullkontrollören. Och den där bilen ni skramlar omkring i är mogen för skrothögen om ni vill veta min åsikt. Jag skulle aldrig våga köra

omkring i ett sådant skrälle. Vad vill ni, egentligen?

– Vilket oförskämt bemötande! utbrast Bumble. Tror ni jag tänker stå ut med det?

– Hahaha! skrattade tullmannen. Om ni inte står ut med det så sätt er i det, hähähä!

– Vet ni vem ni talar till? röt

Bumble. Jag är Oliver B Bumble, så passa er väldigt noga. En gentlemans vrede är fruktansvärd att leka med!

– Haha, skrattade den andre. En gentlemans vrede, haha...

Han tystnade och bläcknade.

– M... menar ni det, stammade han. Blir ni arg på riktigt?

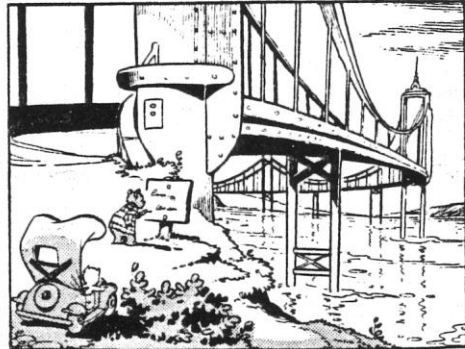
– Jag har inte gjort något! försäkrade den nervöse tulltjänstemannen. Jag vet ingenting, mina herrar. Jag är Jocke Knopp, av god familj, massor av släktingar, goda referenser, till er tjänst, mina herrar! Men bli bara inte arg på riktigt! Det står jag inte ut med!

Och med darrande hand ritade

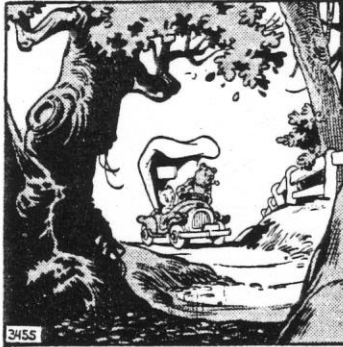
han ett kritkors på Gamla Farten som tecken på att den klarat sig igenom alla tänkbara tullformaliteter.

– Där ser man vad en gentlemans vrede kan åstadkomma, sade Bumble när de körde vidare. Såg du hur rädd den där självsäkre tullaren blev när han fick höra mitt namn?

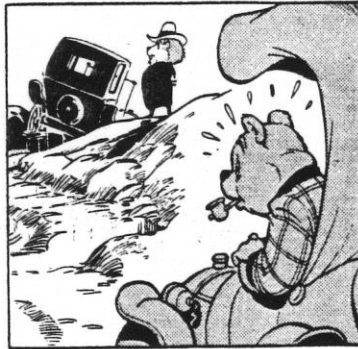
– Hm, sade Tom Puss. Jag tror inte han var särskilt självsäker – snarare dumdryg. Och feg dessutom.

Kort därpå anlände de till en vägbro som spände sina mäktiga stälvalv över en vid havsbukt. Men invid uppfarten satt en skylt med texten: "Ta en annan väg. Bron är litet trasig."

– Vi måste ta en omväg, sade Tom Puss. Den här bron är det nog bäst att undvika.

– Än sedan? sade Bumble. Även de solidaste broar går förr eller senare sönder. Vi försöker med den här sidovägen i stället. I ett modernt och progressivt samhälle måste alla vägar leda någonstans.

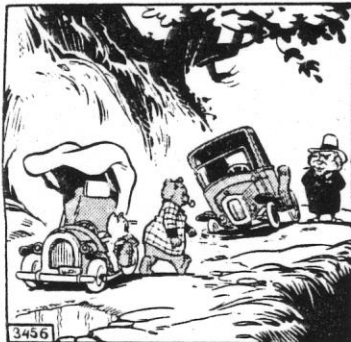
Men snart blev vägen sämre och till slut övergick den i en lerig stig, full med vattenpölar. Ett stycke längre fram stod en bil fastkörd i leran och bredvid syntes en storväxt man i mörka kläder.

– Han har fastnat, konstaterade Tom Puss. Och undra på det

i ett sådant väglag.

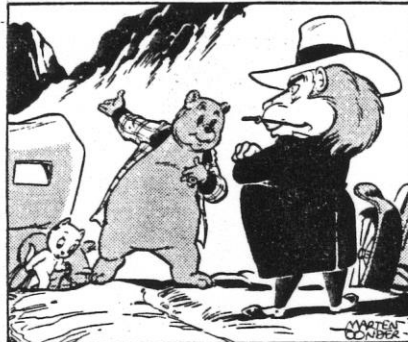
– Det kan hända oss alla, sade Bumble. Men är man en gentleman bakom ratten så hjälper man sin nästa! Nu ska jag erbjuda min fulla assistans utan en tanke på kostnader eller tidsförlust. Lyssna noga, unge man, det här blir lärorikt för dig!

– Det här blir besvärligt, sade Bumble till den mörkläddade främlingen. Men för en Bumble är ingenting omöjligt!

– Verkligen? sade den andre i reserverad ton.

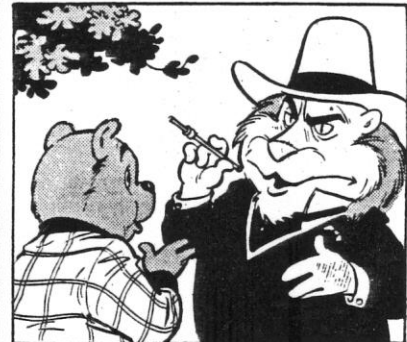
– Javisst, sade Bumble. Jag är Oliver B Bumble, alltid till hands när min assistans behövs.

– Då måste ni vara upptagen jämt, sade den andre.

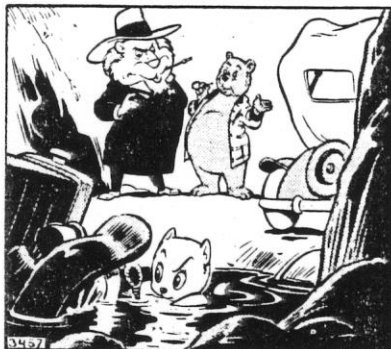
– För det mesta, medgav Bumble. Och nu är jag här för att hjälpa er!

– Och vad sysslar ert sällskap med? undrade främlingen när han fick se Tom Puss plocka fram en bogserlina ur Gamla Fartens bagagelucka.

– Eh... han hjälper er, sade Bumble. Förmodar jag.

– Hm, sade främlingen. Jag är inte så säker på att jag behöver er hjälp, herr Be-bumble. Jag har just skickat i väg min chaufför för att hämta en bärgare, och för resten bör man vara försiktig om någon erbjuder en hjälp i det här landet!

– Förefaller mig vara ett egendomligt beteende, sade främlingen när han bevittnade hur Tom Puss stretade i leran för att koppla en lina mellan hans bil och Gamla Farten. Vad kommer det att kosta, herr Be-bumble?

– Bah! sade Bumble. Kosta? Ni vet väl att pengar saknar

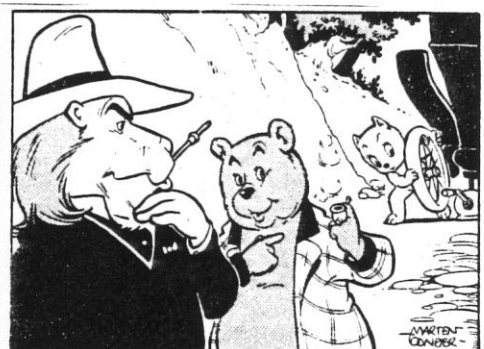

betydelse för gentleman av vår andliga resning.

– Hm, sade den andre. Eftersom det faktiskt har en viss betydelse i mitt fall så tycks jag sakna denna andliga resning.

– Det är inte ert fel, sade Bumble. Ni kan vara bra ändå, om ni förstår hur jag menar.

Han steg in i Gamla Farten och

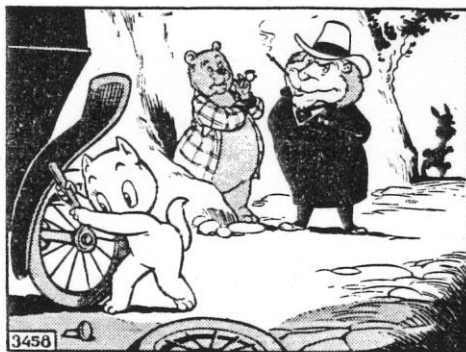

startade motorn. Med en kraftanstängning lyckades den gamla bilen dra loss främlingens fordon ur leran.

– Så var det klart! sade Bumble.

– Inte riktigt, invände Tom Puss. Det här hjulet är punkterat.

Tom Puss bytte till reservhju-
let medan Bumble ägnade sig åt
att le uppmuntrande.

– Det tar bara några minuter,
sade han ursäktande.

– Utomordentligt vänligt av er
att ta på er så mycket besvär för
en främlings skull, sade den
andre. Jag är inte van vid det.
Känner ni mig?

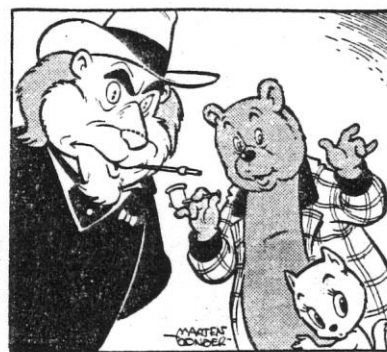

– Nej, sade Bumble. Vem är
ni?

Främlingen såg en smula
generad ut.

– Jonas heter jag, sade han till
slut.

– Låter välbekant på något
sätt, sade Bumble. Men eftersom
jag inte känner er så är det väl

ett rent sammanträffande. Nu är
er bil klar! Varsågod!

Men då blev de avbrutna av en
grinig röst:

– Ingen rör min bil! Den är
van vid mig och tål inga
främlingar, så det så!

– Min chaufför, smålog herr
Jonas. Litet oborstad av sig, men
en skicklig mekaniker.

– Jag kunde inte få hjälp
någonstans! klagade chauffören.
Det finns ingen bebyggelse i
närheten och till slut gick jag
vilse. Kartan jag hade var
alldeles felaktig!

– Det gör ingenting, sade herr
Jonas. De här herrarna har varit
vänliga nog att hjälpa oss.

– Vad! utbrast chauffören.

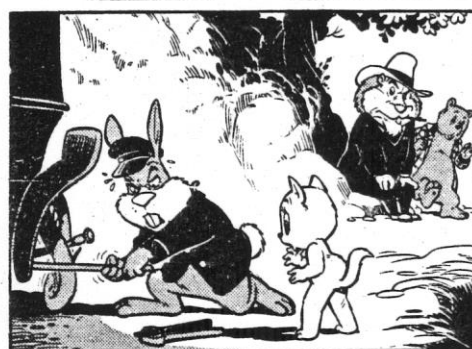

Menar ni att ni låtit främlingar
handskas med min fina bil. Så
oförsynt!

– Seså, seså, sade herr Jonas.
De har gjort ett utmärkt arbete.

Men chauffören letade genast
fram ett bräckjärn och gick lös
på bilen.

– Vad gör ni? utbrast Tom
Puss.

– Kontrollerar ert arbete så
klart! snäste chauffören.

Och herr Jonas skakade på
huvudet och vände sig till Bumb-
le.

– Ta det inte så allvarligt,
sade han. Han är litet grovkornig
av sig, det medges, men en
mycket skicklig mekaniker!

– En skicklig mekaniker?
upprepade Bumble och stirrade
på den vildsinte chauffören. Men
vad gör han nu då?

– Kontrollerar antagligen er
unge väns arbete, sade herr
Jonas. Han tycker inte om att
andra handskas med hans bil.

Inom kort hade den skicklige

mekanikern förvandlat fordonet
till en skrothög.

– Fullständigt fel! skrek han.
Så går det när idioter mixtrar
med saker som dom inte begri-
per sig på!

– Menar ni mig? undrade Tom
Puss förargad. Är någonting
fullständigt fei så är det ni själv

som ställt till det. Och ni ska vara
en skicklig mekaniker!

– Chaufför Kalle Knopp är
utsedd till chaufför av regering-
en, förklarade herr Jonas. Så han
måste vara ytterst skicklig. Det
här problemet klarar ni lätt! Eller
hur, Kalle Knopp?

Det blev en stunds dov tyst-
nad.

— Jag kan inte reparera det här! sade chaufför Kalle Knopp. Man har mixtrat med min fina bil så den är alldeles trasig.

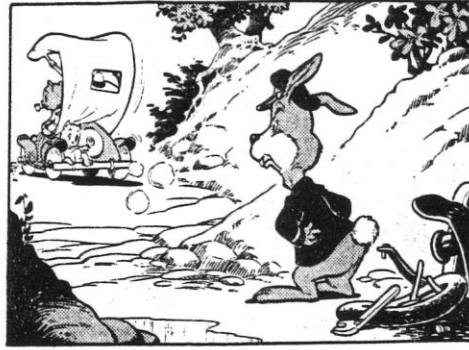
— Det var mycket illa, sade herr Jonas. Om en halvtimme ska jag inviga en ny fabrik långt härifrån.

— Då kör jag er dit, avgjorde Bumble. Och om jag vore som ni

så skulle jag skaffa mig en ny chaufför. Den här är absolut ingen skicklig mekaniker. Han förstörde bilen själv — det såg vi ju allihop.

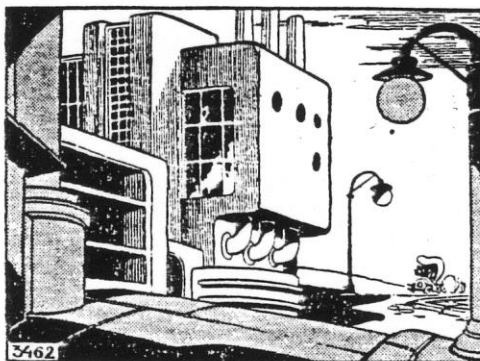
— Såna oförskämdheter ska jag inte behöva tåla! skrek Kalle Knopp, men ingen brydde sig om honom. Herr Jonas klev in i

Gamla Farten tillsammans med Bumble och Tom Puss och snart var de långt därifrån.

Chauffören stirrade ilsket efter dem och knöt nävarna. Men så sjönk han ihop och började gråta.

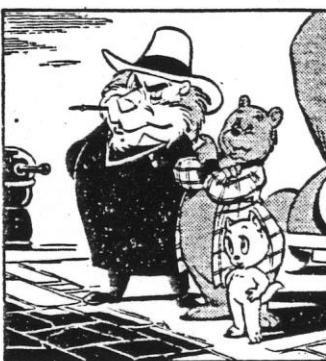
— Elände! kved han. Dom är arga på mig dessutom!

Med herr Jonas som vägvisare körde Bumble inåt landet tills de omsider anlände till en modern fabriksbyggnad.

— Fantastiskt! sade Bumble. Äntligen lite progressivitet i alla fall!

— Tja, vi gör vårt bästa här i Dumbladdalien, medgav herr

Jonas. Men av någon anledning går det för det mesta galet. Den här byggnaden har redan rasat ihop tre gånger. Det börjar bli tjatigt.

Han steg ur bilen och tittade bistert på fabriken.

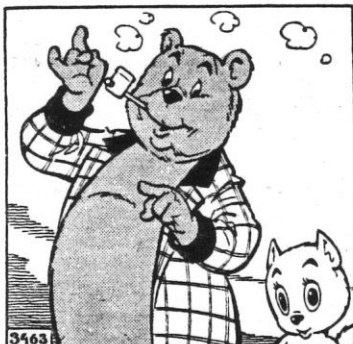
— Men varför går allting på tok här i landet? undrade Tom

Puss.

— Jag vet inte riktigt, sade herr Jonas. Men nu är i varje fall den här fabriken äntligen färdig och jag måste gå in och inviga den. God afton mina herrar och tack för all hjälp.

Därmed försvann han in i byggnaden.

— Lagg märke till, sade Bumble, hur den nya stilriktningen inom arkitekturen har slagit igenom dessa fabriksväggar. Det är synnerligen progressivt och precis vad jag väntade mig finna här!

— Hm, sade Tom Puss. Herr Jonas klagade över att huset rasat ihop tre gånger redan.

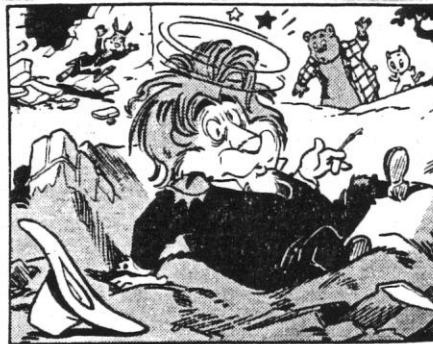
— Ett rent sammanträffande,

sade Bumble. Sådant kan hända den bästa arktitekt. Ingen är perfekt från början. För övrigt skulle jag sätta värde på att du avstod från ovidkommande kommentarer. Ungdomen nu för tiden...

Han tystnade. Inifrån huset hördes ett vrål.

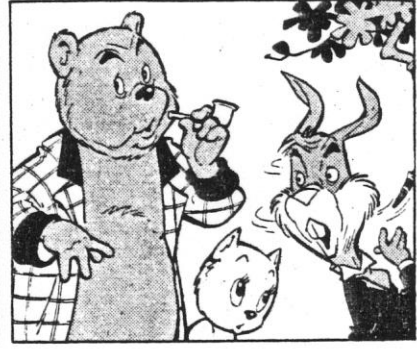
— Nu startar tydligen maskinerna... sade Bumble. Längre

kom han inte. För i detsamma hördes en kraftig explosion och ut genom en av väggarna kom herr Jonas farande.

Efter honom rusade fabrikschefen.

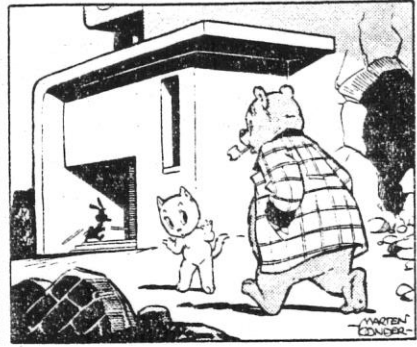
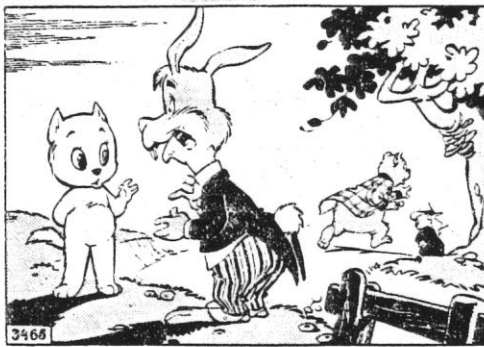
— Ojoj, skrek han. Så förskräckligt. Vi har visst förväxlat manometern med väggklockan nu igen!

– Tråkigt när sådant här händer! sade fabrikschefen och hjälpte herr Jonas på fötter. Men det var lyckligtvis bara en smärre incident. Kunde ha hänt i vilken fabrik som helst. Visst är det beklagligt och irriterande. Men ni vet hur det är med nya och oprövade maskiner ...
Det här är fjärde gången! sade herr

Jonas strängt.
– Ja nog är det egendomligt, instämde fabrikschefen. Dåliga material och så vidare. Men det rättar vi till på ett litet kick. Om ni bara vill vänta en liten stund ...
– Tack, jag har fått nog, sade herr Jonas. God afton!
Därmed vände han på klacken och

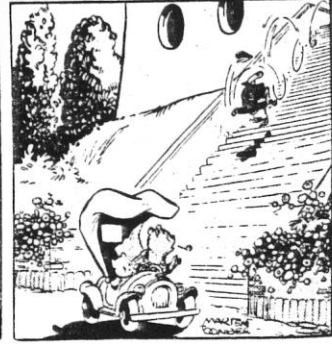
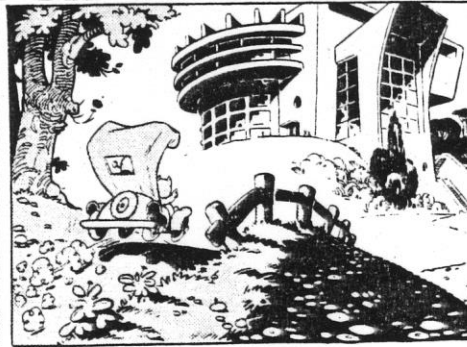
gick sin väg. Fabrikschefen såg efter honom och ryckte på axlarna.
– Tuff typ, sade han för sig själv. Nåja, låt honom fixa det själv då, om han kan ...
– Och vad är ni för ena? skrek han när han i detsamma fick syn på Bumble och Tom Puss. Spioner, va?

– Vänta här ett slag, Tom Puss, sade Bumble och skyndade efter herr Jonas. Jag ska fråga honom om han inte vill göra oss sällskap. Han verkar så ensam.
Tom Puss dröjde sig kvar vid fabriken och betraktade tankfullt dess chef.
– Hm, sade han. Ert utseende

verkar bekant – jag undrar om jag inte sett er någonstans tidigare.
– Det är mycket möjligt, sade fabrikschefen. Familjen har ett markerat utseende. Jag är en äkta Dumbladdare, skickliga yrkesmän i generationer. Känner du min kusin, generalen?
– Antagligen, sade Tom Puss. Fast

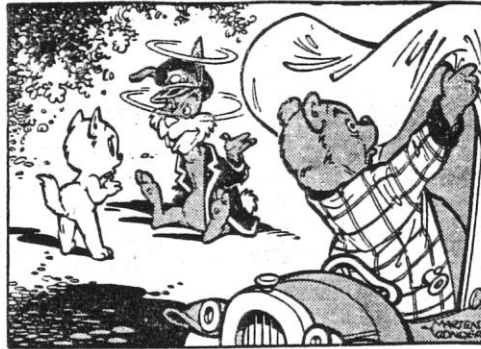
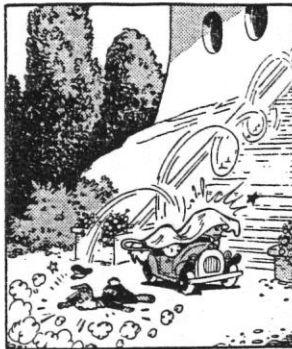
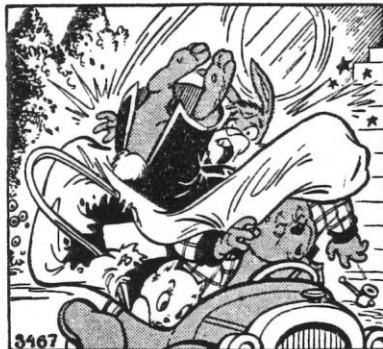
senast jag såg honom var han visst chaufför. Tuilkontrollören var likadana.
– Fräckt! sade fabrikschefen och försvann in i sin demolerade fabrik.
– Herr Jonas vill inte göra oss sällskap, upplyste Bumble som just återvände. Han vill vara ensam för att tänka, sade han.

– Trevlig karl, den där herr Jonas, sade Bumble medan de körde vidare. Han gav mig adressen till ett förstklassigt hotell – prima mat och all tänkbar komfort. Synd att vi inte kunde göra sällskap.
– Det är något egendomligt i det här landet, sade Tom Puss. Alla urinvånarna verkar vara släkt med

varandra – Dumbladdare. Men herr Jonas? Vem är han egentligen?
Innan Bumble hunnit svara kom hotellet inom synhåll. Dess djärva arkitektur gjorde Bumble alldeles mällös en stund.
– Unge man, sade han när han bromsade in vid entrén, här ser du äntligen ett ovedersägligt prov på

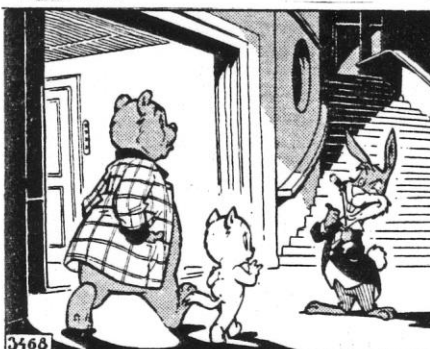
detta lands progressivitet och framåtanda!
En vaktmästare kom skyndande utför trapporna på ett ganska egenartat sätt. Fort gick det, men det måste ha varit smärtsamt.
– Hm, sade Tom Puss. Familjeutseende och familjebeteende. Måste vara en Dumbladdare till.

Hotellvaktmästarens vildsinta kullbytterande utför hotellets entrétrappa slutade med en kraschlandning rakt på Gamla Fartens sufflett. Med ett krasande läte vek hela konstruktionen ihop sig över Bumble och Tom Puss medan hotellmannen studsade ner på marken utan att slå sig nämnvärt.

– Vilken tur! flämtade han. Det kunde ha gått riktigt illa!
– Kunde det? fråste Bumble som redan stretade med att försöka få rätsida på suffletten. Det här är inte precis den sortens bemötande man väntar sig av personalen på ett anständigt hotell! Jag har sannerligen lust att anmäla er för direktionen.

– För all del, gör inte det! utbrast vaktmästaren förskräckt. Jag är förfärligt ledsen, men jag försäkrar att jag inte föll avsiktligt. Ni förstår, trapporna är så branta och hala. Allting är felbyggt här. Och låt mig ta hand om bilen åt er! Jag tror nog jag har en rulle tejp någonstans.

– Hm, sade Bumble när han och Tom Puss lyckligen kommit in i hotellet. Äntligen ett etablissement som anstår en gentleman! Du måste medge, min unge vän, att hotellen här i Dumbladdalien är av högsta klass. Och där står minsann direktören själv för att ta emot oss.

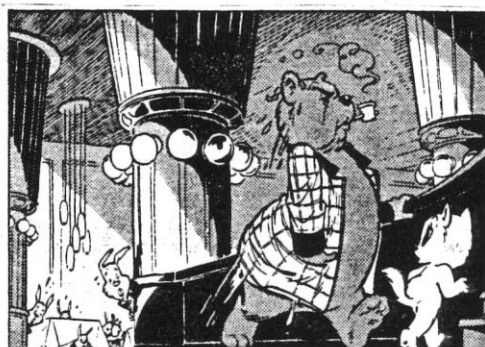
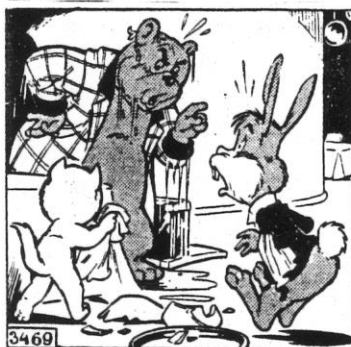
– Tjena grabbar, fnissade ho-

tellchefen. Välkomna och känn er som hemma. Skulle det passa med litet krubb, för resten?

– Den där figuren går för långt, muttrade Bumble sedan han i kort ton beställt middag för två. En Bumble är ingen "grabb" och kommer aldrig att bli en. Men en god tallrik soppa kan lyckligtvis försona en med det mesta.

De slog sig ner i matsalen och inom kort kom en kypare ilande med en stor soppterrin. Men just som han kom fram till bordet snubblade han och tömde hela terrinen över Bumbles huvud.

– Så var det så dags igen, tänkte Tom Puss. Hela hotellpersonalen tycks bestå av genuina Dumbladdare!

– Det var en ren olycka! utropade kyparen medan Bumble kom på fötter och torkade sparrissoppan ur ögonbrynen. Små missöden händer titt som tätt, det vet alla. Men det var inte så farligt. Själv klarade jag mig. Stå still nu medan jag hämtar en trasa! Ni kletar ner allt omkring er om ni rör er.

– Jag tänker sannerligen inte stå still! röt Bumble. Jag tänker inte stå ut heller. Med det här bemötandet, menar jag. Det här var det sämsta hotell jag någonsin satt min fot på! Vet hut!

Kyparen bleknade och flydde.
– Hjälp! skrek han. Den där stora otäcka karln är arg på mig!

Hjälp!

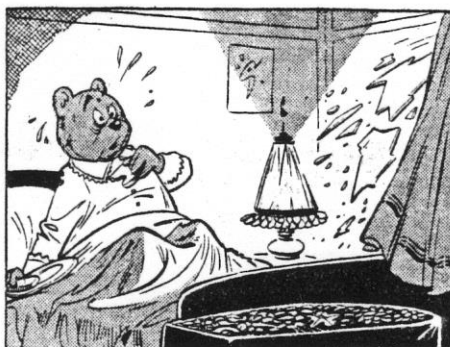
Men han fick ingen hjälp. Alla hans kolleger i matsalen hade redan tagit betäckning bakom bord och pelare, skakande av rädsla.

– Kom, unge man, fnös Bumble. Jag har tappat aptiten. Jag går till mitt rum i stället.

3470

Bumble badade av sig sparris-soppa och gick till sängs. Där låg han nu och tuggade på en torr smörgås som en darrande våningskypare serverat honom.

— Bah, muttrade han. Så detta ska alltså vara det underbara, progressiva framtidlandet Dumbladdalien? Allting här är ju

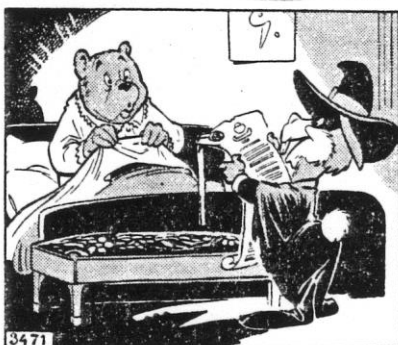
en enda röra! Jag önskar att jag stannat hemma i stället...

Då hördes en våldsam krasch från rummets franska fönster och i ett regn av glassplitter uppenbarade sig en mörklädd och maskerad figur.

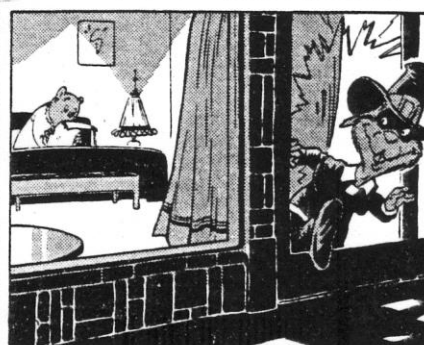
— Hjälp! skrek Bumble med halvkvävd röst.

Främlingen fnissade förtjust och steg in i rummet.

— I konungens namn! utropade han. Jag är hans majestäts hemligaste budbärare! Inte ett ljud, om ni ursäktar. Jag är alldeles förfärligt hemlig och ingen får veta om att jag är här just nu.

3471

— Ve... vem är ni? stammade Bumble.

— En kunglig budbärare, sade främlingen. En hemlig rapportör — det var därför jag kom så hemligt. Och här är meddelandet! Han rullade upp ett långt papper.

— Ett meddelande från kungen? mumlade Bumble.

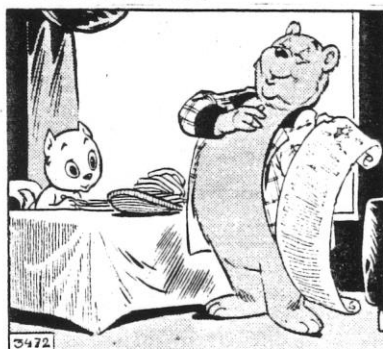
— Tystnad! befalld budbäraren. Hur tror ni jag ska kunna läsa upp det kungliga budet om ni hela tiden avbryter mig? Hm — ähum — få se nu...

— Nå, vad står det? undrade Bumble.

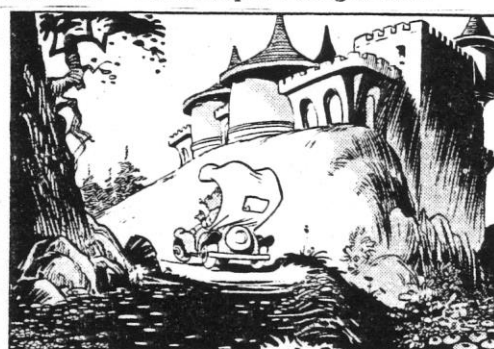
Budbäraren brast i skratt. — Ja, hm, det är svårt att läsa! sade han.

Kanske bäst att ni gör det själv! Och därmed kastade han pappersrullen på Bumbles sängtäcke och försvann ut genom det krossade fönstret.

— Vilken ära! utbrast Bumble sedan han läst igenom meddelandet. Tänk vad Tom Puss kommer att bli häpen i morgon bitti.

3472

Tom Puss var redan mitt i en stadig frukost när Bumble uppenbarade sig nästa morgon med det kungliga budskapet.

— God morgon, unge man! sade han och fladdrade meningsfullt med papperet.

— God morgon, herr Oliver, sade Tom Puss. Har det hänt något?

— Det kan man säga! sade Bumble med pondus. Här har jag ett personligt meddelande från ingen mindre än landets konung! Jag måste genast till palatset. Raska på, Tom Puss, vi har inte tid att äta frukost!

— Vad ska ni göra i palatset? undrade Tom Puss och svalde i all hast de sista bitarna.

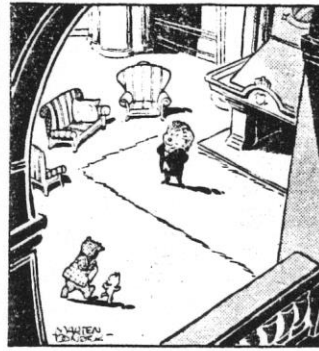
— Det är inte alldeles klart, sade Bumble undvikande. Men jag föreställer mig att kungen fått vetskap om att jag befinner mig i landet och vill träffa mig. Ett samtal på högsta nivå, om du förstår vad jag menar. En toppkonferens!

— Hm, sade Tom Puss.

– Det var konstigt vad det var lätt att komma in här, sade Tom Puss när han och Bumble gick in i det kungliga palatset. Borde det inte finnas en högvakt vid ett kungligt slott?

– Jo, han sitter ju där, sade Bumble och pekade på en ovärdad soldat som satt lättjefullt hopsjunken mot en vaktkur.

Bumble visade fram den kungliga kallelsen men vakten bara vinkade in dem med en slö handrörelse.

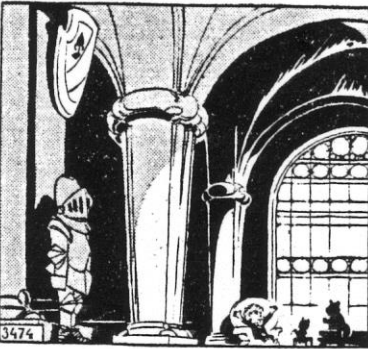
– Ramla på bara, sade han. Ni är väl den där killen i rutigt som jag skulle ta till kanslern? Okej. Men det är enklast om ni letar opp honom själva. Han är där inne nästan. Mors!

Bumble mulnade och steg under tystnad in i ett stort mottagningsrum.

– Jag är Oliver B Bumble, sade han till den mörkklädde man som väntade dem. Jag har kallats till kungen...

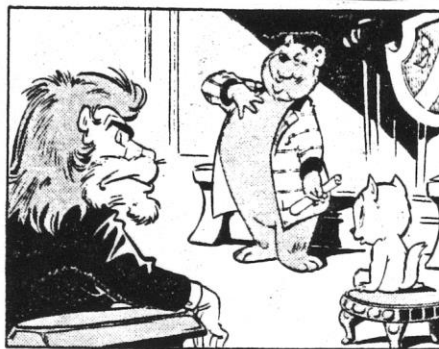
Här tystnade han häpet. Kanslern var ju ingen annan än den mystiske herr Jonas.

– Jag skulle träffa kungen, sade Bumble osäkert. Jag har ett oerhört hemligt meddelande här som...

– Just det, sade herr Jonas. Ni kan vända er till mig. Jag är hans majestäts kansler och förste rådgivare!

– Jaså? sade Bumble besviket. Jag trodde att det här skulle bli en toppkonferens på allra högsta nivå

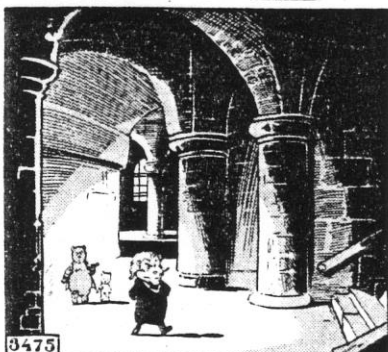
mellan... ähum. Nåja, vad kan jag stå till tjänst med?

– Hans majestät är i trängande behov av någon sakkunnig person som han kan lita på, sade herr Jonas. Allt går på tok här i landet! Jag har informerat honom om er hjälpsamhet och händighet i praktiska frågor. Han blev mycket intresserad.

– Det ska kungen inte behöva ångra! utropade Bumble och for upp. Inom några dagar ska jag vara på det klara med precis var skon klämmer, eller hur min unge vän?

Tom Puss rynkade pannan och herr Jonas invände i dyster ton att det nog inte var så enkelt som det kanske verkade.

– Följ med mig upp i tornet, sade herr Jonas, så ska jag visa er problemets hela vidd.

Från tornet pekade han på några ultramoderna byggnadsverk i fjärran.

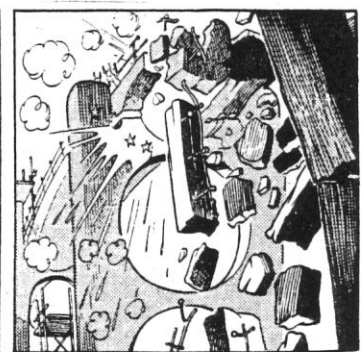
– Där ligger huvudstaden, sade han tungt.

– Vilken progressiv storstad!

utropade Bumble. Det är annat än Bumblestone, det!

– Det är ingen stad, sade kanslern dystert. I varje fall inte än. Kungen gjorde personligen upp stadsplanen och anlätade en expert som huvudansvarig, men nu har det byggts där i sju år utan att man kommit någon vart. Ta till

exempel den där stora viadukten, den...

Han tystnade med en gest av uppgivenhet. För just då började viadukten darra och skaka och så rasade den ihop i en bråte av block och spillror.

– Det här är tredje gången! utbrast herr Jonas. Det kan omöjliga vara normalt!

3476

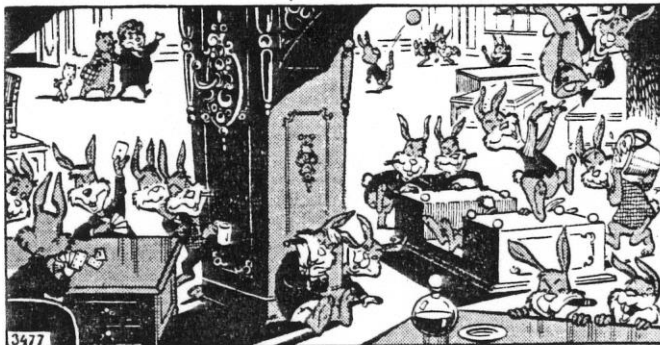
– Synd på en så bra viadukt, sade Bumble. Den var så vacker!
 – Och nu förstår ni nog varför vi behöver er, sade herr Jonas.
 – Lita på mig, sade Bumble. Som Bumble och gentleman vet jag att min plikt är att rädda kungadömet!
 – Utmärkt, sade herr Jonas. Jag ska genast ordna så att ni blir

officiellt utnämnd till kunglig statskorrektör. Inom ett år är ni berättigad till Dumbaddliska storkorset med småblommigt axelband. Ni har fria händer och om ni lyckas så kommer kungen att belöna er kungligt.
 Han vände för att gå men hejdade sig.

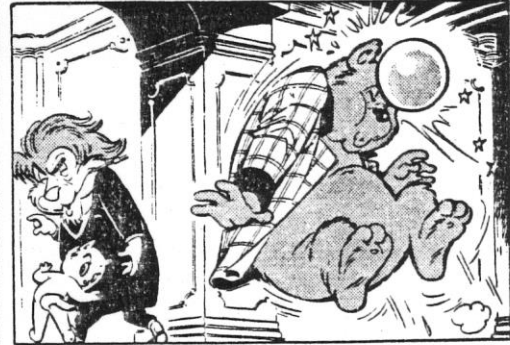
– Det är ju möjligt, men knappast troligt, att ni misslyckas, tillade han. Och då får ni förstås stå till svars för det i likhet med era föregångare på posten.
 – Jaså, sade Bumble. Och vad hände med dem?
 – Detsamma som händer med alla förrädare! sade herr Jonas.

3477

Kungliga rådgivaren och kanslern herr Jonas förde Bumble till ett rum varifrån det hördes larm och skrik.
 – Det här är den kungliga sessionssalen, förklarade han. Stora rådet sitter just i plenum.
 Han öppnade dörren och de steg in i ett ganska oordnat sammanträde.

– Det här är en konferens, skrek herr Jonas i förklarande ton. Ett expertmöte mellan företrädare för byggnadsvetenskap, ekonomisk vetenskap och statsvetenskap. I er egenskap av statskorrektör är ni från och med nu deras chef, herr Be-bumble!
 – Jag förstår, sade Bumble och anlade ett beslutsamt ansiktsut-

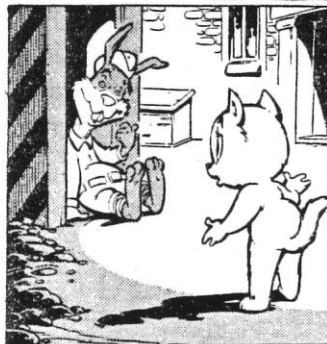
tryck. Chef! Utmärkt. Någoting måste genast göras, och vem kan göra det bättre än en Bumble?
 Sekunden därpå fick han en fotboll i huvudet. Herr Jonas lämnade genast rummet och drog Tom Puss med sig.
 – Kom, sade han. Vi måste lämna herr Be-bumble ensam med sin svåra uppgift.

3478

Utanför palatset kunde Tom Puss fortfarande höra tjoandena från Stora Rådets sammanträde. Han lyssnade misstroget.

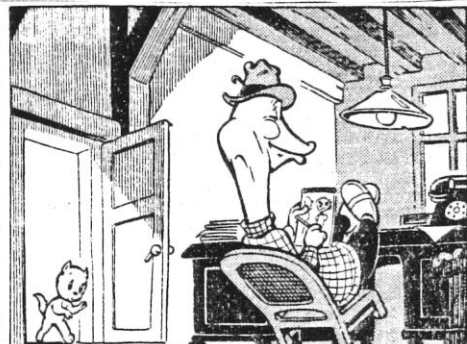
– Nu sitter herr Oliver riktigt i klistret, tänkte han. Och undra på det när hela statsförvaltningen tycks bestå av Dumbladdare! Jag måste hjälpa honom på något sätt.

Om jag kunde få ett jobb här någonstans så kunde jag kanske komma in i systemet och utforska varför det sitter Dumbladdare överallt.

Han vände sig till högvakten och frågade.

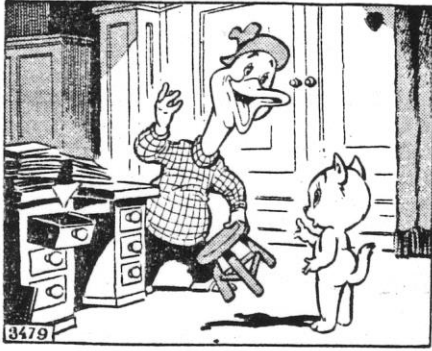
– Ett jobb? sade vakten. Försök med dörren därborta. Där sitter

personalchefen för allmänna sektorn.

På dörren satt ett ansiag: PERSONALCHEFEN ANNSTÅLS HÄR. TA DITT LIVS CHANGS OCK ANNMÅL DIG NU! Tom Puss öppnade – och stannade i häpnad. Ty personalchefen var ingen annan än hans gamle bekant Wally Waggle!

– Hej Wally, sade Tom Puss. Är det verkligen du som har ansvar för personalfrågorna här i Dumb-laddalien?

– Javisst! fnissade Wally. Fantastiskt, eller hur? Har aldrig haft så kul i hela mitt liv. Det var jobbigt i början, för jag kunde inte få tag i folk.

– Hm, sade Tom Puss. Jag

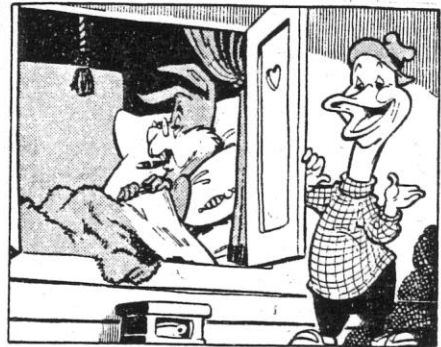

förstår. Det tycks råda svår brist på yrkesfolk här i landet.

– Bara i början, invände Wally. Men jag har en god vän här som har en väldigt stor familj, och nu är det han som förser mig med personal.

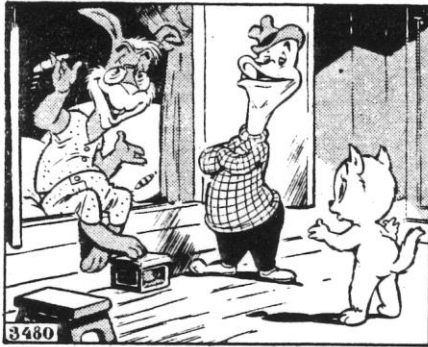
– En god vän? upprepade Tom Puss. Vad är det för en?

Wally gick bort till väggen och

öppnade en dörr. Det visade sig vara luckan till ett sängskåp som innehöll en gammal man, djupt försänkt i sömn.

– Här är han, sade Wally Waggle. Storpappa Dumbladd. Han har den största familjen i världen, och den består av bara skickligt yrkesfolk!

Storpappa Dumbladd gäspade och öppnade ögonen.

– Morsning pojkar, hälsade han. Är teet klart?

– Vet inte, sade Tom Puss. Är ni en Dumbladdare?

– Alla gånger, sade gamlingen. Och hela min familj också.

– En jättestor familj! fnissade Wally.

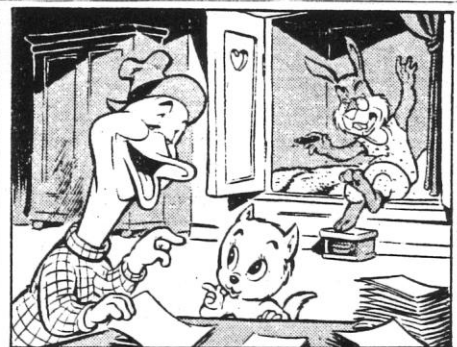

– Jättestor, instämde gamle Dumbladd. Och bara skickliga yrkesmän, allihop.

– Hm, sade Tom Puss. Jag skulle själv vilja bli yrkesman här i landet. Kan du ge mig jobb som chaufför eller något sådant, Wally?

– Visst, sade denne. Bara kul att hjälpa en gammal vän!

– Nä, stopp där ett slag, sade

gamle Dumbladd. Jag gillar inte när typer som inte tillhör facket kommer och tar jobbet från oss fackfolk. Jag har ett kusinbarnbarn som skulle duga bra som chaufför!

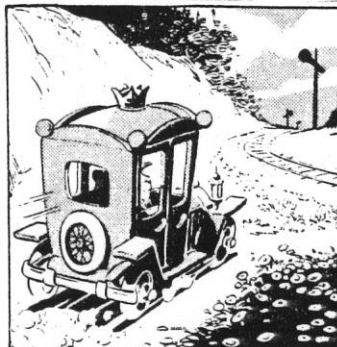
– Äsch, vadä? sade Wally. Honom gör jag till statssekreterare eller något sådant i stället. Så varför skulle inte Tom Puss kunna få bli chaufför?

Och så blev Tom Puss anställd som Kgl. Chaufför vid Dumbladdaliska hovet. Tidigt nästa morgon körde han fram den kungliga bilen till slottets huvudingång.

– Vi skall inspektera vår nye statskorrektörs verksamhet, sade kansler Jonas. Till järnvägen, chaufför!

Tom Puss hade studerat kartan i

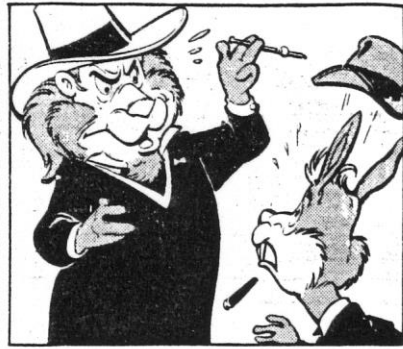
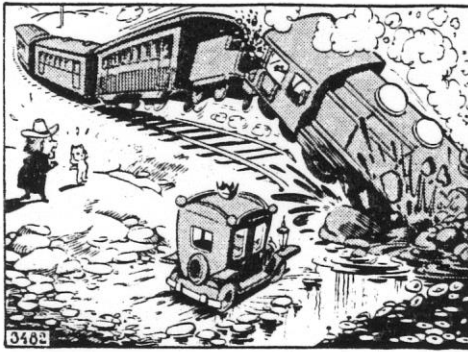
förväg och visste hur han skulle köra. Men plötsligt kom han till en järnvägskorsning där det stod en skylt "VÄGARNASLUTAR HÄR (För vi har inga pengar)". Och innan han hunnit bromsa gav den dåliga vägbeläggningen vika och bilen sjönk ner i leran.

– Alltid samma elände, klagade

kansler Jonas. Den nye statskorrektören får ta i med hårdhandskarna. Titta på järnvägen här! Man har byggt på den i sju år och ännu är den bara halvfärdig. Jag undrar just när trafiken ska komma i gång...

Han tystnade. För borta i fjärran hördes just då tjetet från ett annalkande tåg.

Kansler Jonas och Tom Puss skyndade hastigt ut ur bilen. Från en kulle intill bevittande de hur det annalkande tåget nådde slutet av skenorna och dök på nosen i leran. De efterföljande vagnarna kraschade i en enda trist hög av skrot. Lyckligtvis blev det inga personskador.

– Skandal! skrek lokföraren.

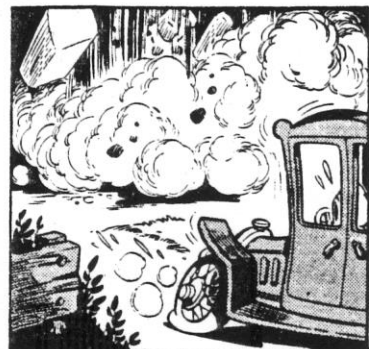
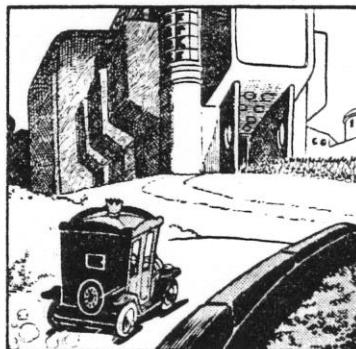
Jag kunde ju ha slagit mig i huvudet!

– Än sedan? snäste järnvägsdirektören som var med på tåget. Jag gjorde det! Slog mig, alltså. Det blir säkert en bula!

– Vad ska det här föreställa? frågade kansler Jonas barskt. Hur kan ni ge er till att köra ett tåg på

en järnvägslinje som ännu inte är färdigbyggd?

– Nej, det är riktigt, sade direktören. Det är den inte. Dåligt material och inga pengar. Men vi måste köra! För den nye statskorrektören har befallt oss att sätta i gång trafiken. Så det är inte mitt fel!

Med hjälp av några plankor lyckades Tom Puss få upp bilen ur leran så att han kunde köra kansler Jonas vidare.

– Bara bekymmer, muttrade kanslern. Tråkigt för herr Bumble, det här! Men nu ska vi inspektera den nya riksbanksbyggnaden i stället. Den har varit under uppförande i sju år så det är inte

konstigt att statsfinanserna är i en enda röra.

Men när de kom fram till riksbanksbyggnaden stod dörrarna vidöppna och en ström av bankpersonal skyndade in i huset.

– Banken har öppnats! utropade herr Jonas. Äntligen! Detta är en stor dag för Dumbladdaliens finansväsen.

– Ja, kanske, sade Tom Puss. Det måste vara herr Oliver som drivit på utvecklingen. Så jag hoppas att ni inte är för hård mot honom för att han släppte lös järnvägstrafiken innan...

Just då hördes ett hotfullt mullrande och så rasade halva riksbanken ihop.

Herr Jonas steg ur bilen och gick fram till bankruinen med hotfull uppsyn.

– Vad ska det här betyda? röt han till en tilltufsad Dumbladdare som reste sig ur dammet.

– Dåligt byggnadsmaterial skulle jag tro, sade denne. Det är rent skamligt. Tänk, jag kunde ju

ha slagit mig!

– Vem är ni? dundrade kansler Jonas. Vad hade ni att göra i en halvfärdig bankbyggnad?

– Det är ju jag som är riksbankschefen, sade den andre. Statskorrektör Bumble beordrade oss att genast öppna banken och börja arbeta. Tja, inte visste jag att

huset inte tålde det. Det är inte mitt fel!

Kanslern suckade. Runt omkring honom grävde bankpersonalen fram sig ur ruinerna, men han brydde sig inte om dem. En hotfull rynka hade bildats i hans panna.

– Nu får det vara nog! röt han.

Dumbladdaliens rikskansler var arg, det var tydligt. Hans ögon flammade och hans röst dånade genom ruinerna av riksbanken.

– Vårt tålamod är slut! röt han. Nu räcker det! Vi är utleda på vägar som slutar i lervälling, tåg som kör av spåret, hus som rasar ihop och arbetare som inte kan några yrken. För att inte tala om

alla stupida och näsvisa tjänstemän! Sannerligen, den som är ansvarig för den här röran ska få betala dyrt!

Han steg in i bilen och slog igen dörren med en skräll.

– Tillbaka till palatset! befalld han.

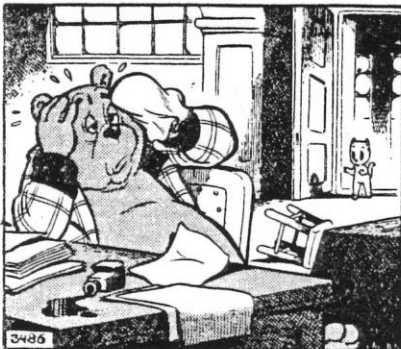
Riksbankspersonalen var alldeles skräckslagen. Somliga brast i

gråt när kanslerns bil äntligen körde därifrån.

– Han var arg på riktigt! snyftade de. Som om allt vore vårt fel.

– Jag ska genast ringa till storpappa Dumbladd! sade riksbankschefen. Han är den ende som kan hjälpa oss nu.

I rikssalen satt Bumble ensam vid rådsbordet. Han var alldeles utmattad.

– Det här var det värsta arbete jag någonsin åtagit mig, flämtade han och torkade svetten ur pannan. Men nu har jag äntligen fått landet på fötter igen.

– Mera bekymmer på väg, herr Oliver, sade Tom Puss som just

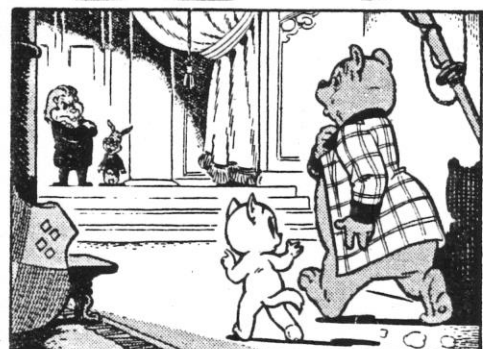

kom in i rummet. Kanslern vill träffa er genast!

– Det går så bra, sade Bumble. En gentleman är alltid anträffbar när han behövs. Vad gäller det?

– Allting, sade Tom Puss allvarligt. Tåget har kraschat, riksbanken har rasat ihop och alla skyller på er!

Bumble bleknade när han steg

in i kanslerns tjänsterum.

– Alla skyller på mig? viskade han. Typiskt! Alla är emot mig och förstår inte min kamp mot ondska och oegentligheter. Håll dig i närheten, Tom Puss! Jag kan behöva litet uppmuntran, gissar jag.

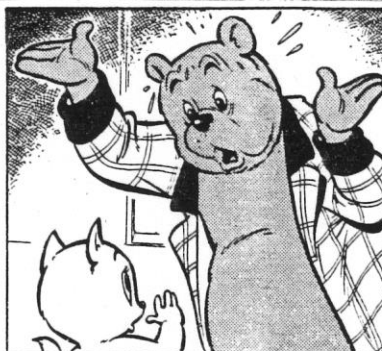
– Nej, sade Tom Puss. Jag har just fått en bättre idé.

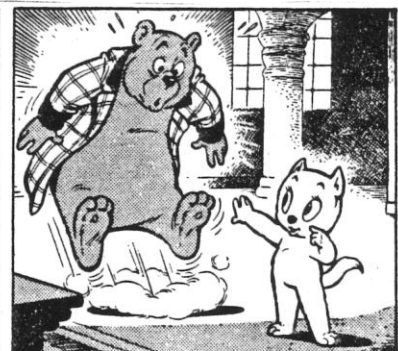
– Hä... här är jag, mina herrar, sade Bumble till kansler Jonas och storpappa Dumbladd. Har ni några problem så ska jag genast...

– Ni ska ingenting! röt kanslern. Allt har gått på tok här i landet och äntligen har vi fått tag i en ansvarig!

– Vem då? undrade Bumble osäkert.

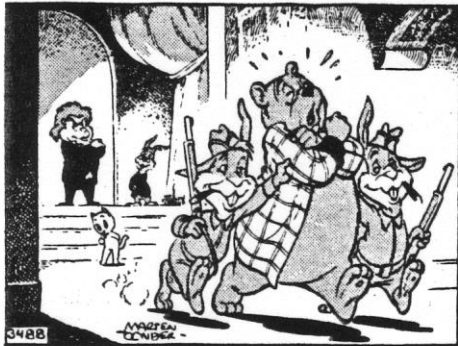
– Ni! skrek storpappa Dumbladd. Vi Dumbladdare är alla kompetenta arbetare och befattningshavare, men det är dålig kvalitet på byggnadsmaterialen och allt annat också, och allt går oss emot – men nu finns det åtminstone en statskorrektör som har ansvaret. Ni borde läsas in någonstans.

– Det var det värsta! utbrast Bumble. En sådan otacksamhet! Jag... jag saknar ord! Säg någonting, Tom Puss!

– Hm, sade Tom Puss. Uppriktigt sagt tror jag gamle herr Dumbladd skulle vara en mycket bättre statskorrektör än ni, herr Oliver!

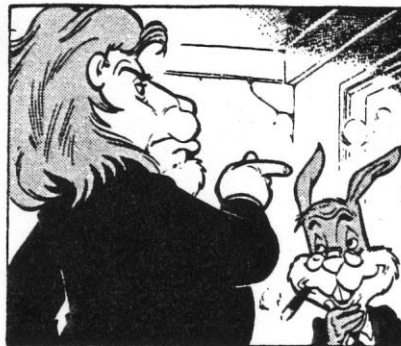

Innan Bumble hunnit explodera av raseri hade herr Jonas tillkallat två slottsvakter.

— Morsning, göbbe, hälsade de. Var'e någe!

— Arrestera denne man! röt herr Jonas och pekade på Bumble. Kasta honom i fängelset!

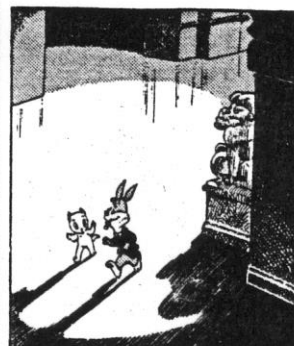
Och knappt hade den förtvivlade gentlemanen avförts förrän

kanslern vände sig till gamle storpappa Dumbladd.

— Ni tillträder genast er nya befattning som statskorrektör, befallde han. Lycka till!

— Fina grejor, skrockade gamle Dumbladd när han och Tom Puss skyndade ut ur salen. Där ser du att en skicklig arbetare kan stiga till dom högsta posterna här i

landet!

— Onekligen, instämde Tom Puss med en suck. Men akta er för herr Bumble! Han är farlig om han lyckas fly. Är fängelsedirektören en pålitlig arbetare?

— Grabben, nu sade du något, utbrast gamle Dumbladd. När jag tänker efter så är han inte ens av vårans släkt!

Storpappa Dumbladd skyndade direkt ner i slottskansliet.

— Jag behöver genast en ny fängelsedirektör, sade han till en av sina släktingar som arbetade där. Nån som jag kan lita på — den som nu har jobbet är inte en äkta Dumbladdare. Kan du ta över hans post?

— Kanske, sade släktingen. Om

du bättrar på min lön, semester och förmåner.

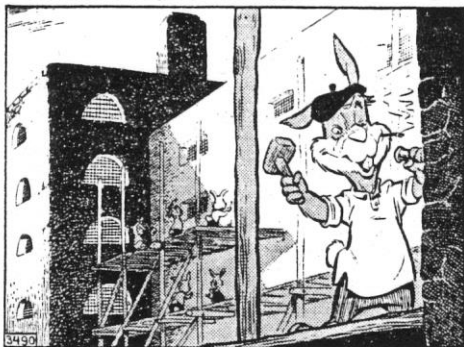
— Det ordnar sig, lovade gamle Dumbladd. Du kan ju läsa och skriva, eller hur? Huvudsaken är att förre statskorrektören Bumble inte kan fly ur fängelset!

— Lita på mig, försäkrade den nye fängelsedirektören. Jag ska förstärka fängelset så att inte ens

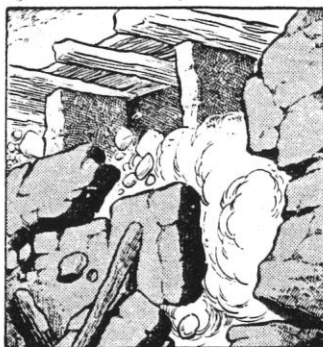
en fluga kommer ut.

Storpappa Dumbladd skyndade i väg för att ordna med festfyrvärket som skulle fira hans utnämning, och den nye fängelsedirektören tog omgående kontakt med en släkting som var byggmästare. Och kort därpå hörde Bumble i sin cell ett våldsamt hamrande och sågande utanför.

Förstärkningen av fängelsebyggnaderna ålåg en viss Pelle Knopp, en byggmästare som redan i mycket unga år visat stor talang som byggare av sandslott på badstranden. Han började med att riva allt han inte var nöjd med, och det var mycket.

— Bort med skräpet först, mum-

lade han. Kan inte bygga i så uselt material — och det här ska bli ett mönsterfängelse!

Och med assistans av ett par dussin kusiner och tremänningar högg han in på murarna med liv och lust. Det gick som det gick. En eftermiddag vid tretiden rasade hela framsidan på fängelset.

Bumble satt i sin cell och begrundade sitt bittra öde. Just som han frågade sig om han någonsin mer skulle få se den fria blå himlen annat än genom en gallerglugg försvann både glugg och vägg och han fick hur mycket blå himmel som helst att titta på.

Fängelsedirektören kom genast rusande när han hörde att hans fängelse rasade.

— Fångarna flyr! skrek han till en polisman som råkade finnas till hands. Hejda dem!

— Tja, det är lätt att säga, sade polismannen och tittade begrundande efter den flyende skaran.

Men tänk om dom inte alls vill bli hejdade? Då blir dom alldeles förskräckligt arga på mig. Och förresten, vad kan jag göra alldeles ensam mot så många?

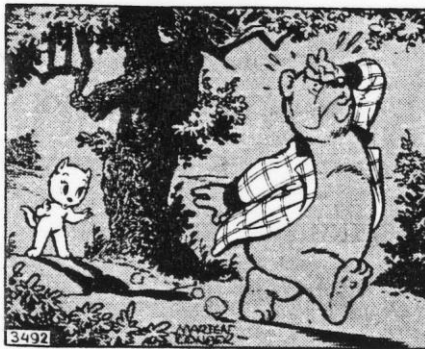
— Och du ska vara en skicklig arbetare! sade fängelsedirektören bittert.

Det fick polisen att erinra sig

sina plikter.

— Javisstja, sade han. Jag ska göra vad jag kan. Jag är dom redan på spåren!

Särskilt framgångsrik blev han dock inte i sin jakt, för ännu samma kväll var den viktigaste fången, Oliver B Bumble, ännu på fri fot.

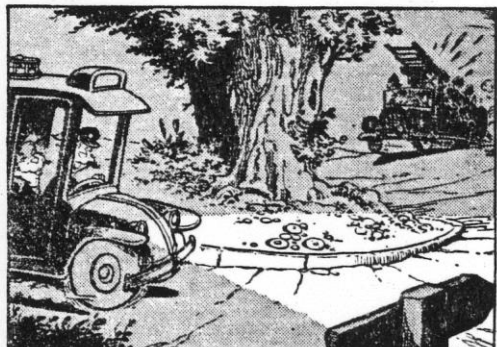
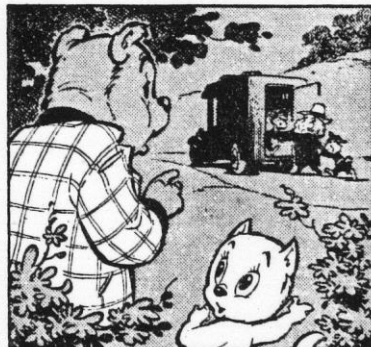
— Du! utbrast Bumble med avsmak när Tom Puss hittade honom i skogsdungen där han gömt sig. Din usla förrädare! Du övergav din äldste och bästa vän i hans nöd — usch! Och han vände tvärt och marscherade därifrån.

— Men herr Oliver, sade Tom Puss och skyndade efter. Förstår

ni inte att jag gjorde det bara för er skull. Den ende som kan utrota allt elände som Dumbladdarna ställt till här i landet är storpappa Dumbladd själv. Nu när han blivit statskorrektör kommer allt att ta slut innan vi vet ordet av.

Bumble laddade upp för en svavelosande replik, men Tom

Puss hann hejda honom i tid. För ett stycke längre fram syntes två polismän som ledde en fånge mellan sig. Och även om man i halvmörkret inte kunde se tydligt vem det var så verkade det vara något märkligt bekant med fångens silhuett...

Gömda bakom ett träd såg Bumble och Tom Puss kansler Jonas ledas bort av två poliser.

— Snyggt kap, sade den ene polisen beundrande. Syns lång väg att det är en skum typ vi fått tag i!

— Visst, sade den andre. Och kalla sig för "Jonas"... Du skulle

ha hittat på nåt klyftigare, gubbe lille!

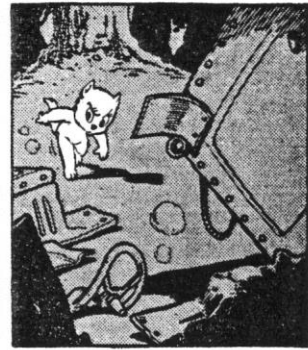
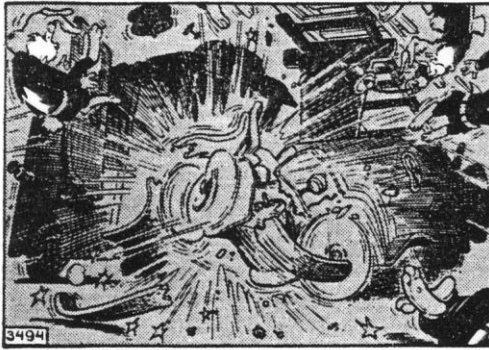
Fången svarade inte, men hans ögon glödde av ursinne i dunklet. Utan motstånd följde han emellertid med till fångbilen.

— Ser ni, herr Oliver? viskade Tom Puss. De har redan arresterat fel person!

Bumble nickade. Han började förstå Tom Puss' plan.

— Allt kommer att gå på tok av sig självt, mumlade han. Och han hade alldeles rätt. Redan i första kurvan mötte fångbilen en brandbil som var på väg åt andra hållet i god fart.

Borta vid slottet hade statskorrektör Dumbladd bränt av ett ståtligt fyrverkeri för att fira sig själv, men eftersom kvaliteten på fyrverkeripjäserna var lika dålig som det mesta i Dumbladdalien så slutade det med att hela slottet tog eld. Det var därför brandbilen hade så bråttom.

Nu mötte den emellertid fångbi-

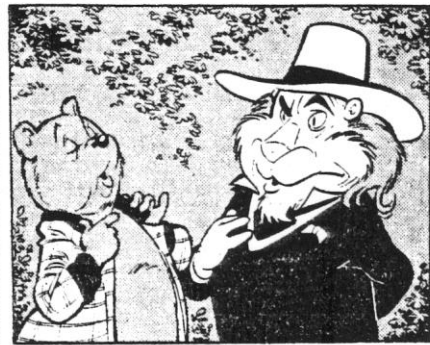
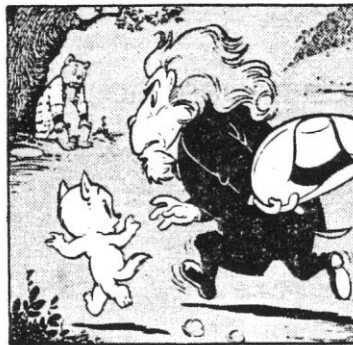
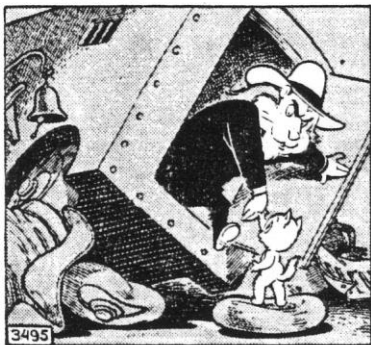
len utan att kunna väja och på ett ögonblick hade fordonen skrotat varandra.

– Det var erat fel! skrek fångbilens chaufför när han hämtat sig. Ni tutade alldeles för hårt! Jag blev rädd!

– Nä, det var erat fel! skrek brandbilens chaufför. För vi ringde i klockan också.

– Det var ingens fel, tröstade brandkaptenen. Bilarna var för dåligt byggda. Kom så tar vi en drink någonstans och lugnar ner nerverna!

Så Tom Puss kunde oförmärkt slinka fram till den havererade fångbilen. Det skulle nu bli en enkel sak att befria herr Jonas.

Kansler Jonas såg ut som ett åskmoln i ansiktet då han klättrade ut ur den havererade fångvagnen och i sällskap med Tom Puss skyndade in i trädens skugga.

– Ser man på, morrade han vid åsynen av Bumble. Vår förre statskorrektör, minsann. Har rymt från fängelset!

– Just det, sade Bumble i stram

ton. Och själv har ni, herr kansler, rymt från en fångvagn! Vi tycks ha blivit samma skrot och korn i slutändan, om ni förstår hur jag menar.

– En träffande anmärkning, muttrade kanslern. Ni har rätt, herr Be-bumble, vi har blivit kollegor i olyckan.

– Det gläder mig att ni insett

ert misstag, sade Bumble. Och jag kan försäkra er att jag inte är långsint. Låt det glömda vara begravet som det är!

– Det är storsint av er, herr Be-bumble, sade kanslern. Jag medger mitt misstag. Men det ska också bli mitt sista! Kungliga palatset står i lågor, och nu vet jag precis vad jag måste göra.

– Storpappa Dumbladds fyrverkeri har fått mig att inse ett och annat, sade kansler Jonas och skyndade i väg i riktning mot slottet.

– Vad tänker ni göra? frågade Bumble och skyndade efter honom.

– Jag måste rädda kungamakten, flämtade herr Jonas och ökade farten.

– Kungen! utbrast Bumble. Javisst! Jag har ju aldrig sett honom så därför tänkte jag inte på honom. Kom, Tom Puss, vi måste rädda kungen så han inte brinner upp!

Inom kort var de framme vid brandplatsen där slottsvakten med dödsförakt kämpade för att rädda sitt förråd av cigarrer

medan statskorrektör Dumbladd skyndsamt förde de återstående fyrverkeripjäserna i säkerhet. Elden dånade omkring dem.

– Vi måste handla snabbt! skrek kansler Jonas. Han försvann in i röken tillsammans med Tom Puss. Bumble tvekade ett ögonblick innan han blundade hårt och rusade efter dem.

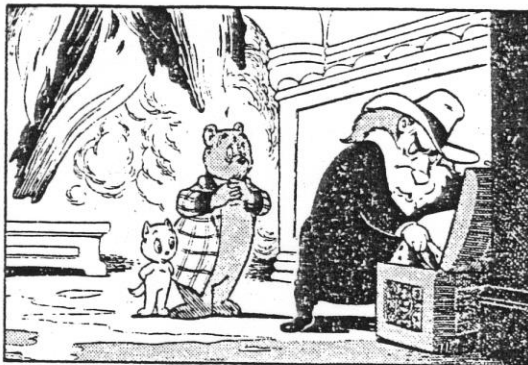

I det rökfyllda slottet sprang kansler Jonas raka vägen till rikssalen där han öppnade en stor kista.

– Kungen! påminde Bumble nervöst. Vi måste rädda kungen. Var finns han?

– Det är kungadömet som är av betydelse, inte kungen, rätta-

de herr Jonas. Kungen måste rädda sina maktinsignier och dekorera sig med dem.

– Varför det? frågade Bumble otåligt. Det har han väl inte tid med nu?

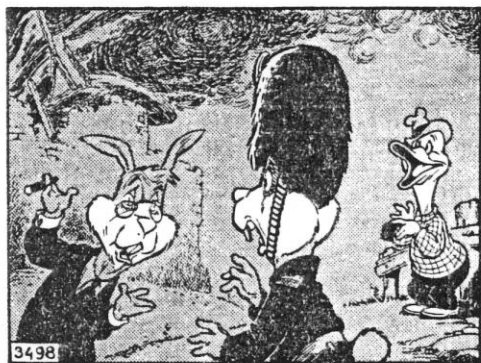
– Jo, sade kanslern. Dumb-laddare tror inte på kungen om han inte bär sin krona. Går

kronan förlorad så går kungadömet under.

– Vilket nonsens! hostade Bumble. Här gäller det liv eller död! Kungen måste räddas! Var finns han?

– Här! röt herr Jonas och vände sig om, iförd en guldgående kungakrona och en hermelinesbrämrad mantel.

Utanför det muntert brinnande slottet irrade nervösa Dumbladdare av och an.

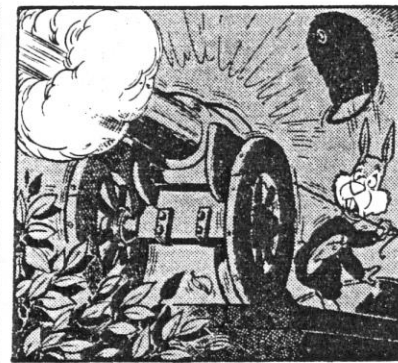
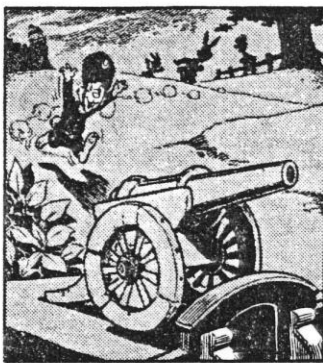
– Hjälp! klagade storpappa Dumbladd. Mitt fyrverkeri brinner upp och alla mina goda cigarrer också!

– Hähä, va försigt! flabbade Wally Waggle. Vilken brasa!

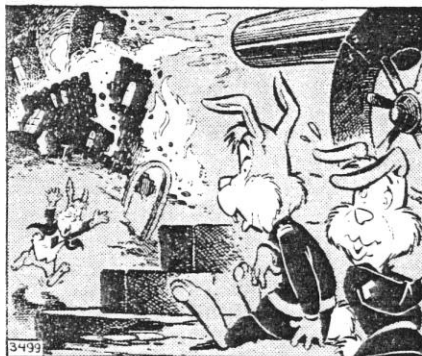
– Håll klaffen! snäste chefen för

högvakten. Det här är allvarligt! Vaktlokalerna är övertända och jag har alla mina förtjänstmedaljer där inne. Var är brandkåren?

– Inte vet jag, klagade storpappa Dumbladd. Kan vi inte göra någonting själva? Har vi inte en vattenkanon någonstans!

– Naturligtvis! utropade vaktchefen och rusade bort till en kanon i närheten. Han siktade noga och fyrade av. Men det var tydligt att det inte ingått i hans officersutbildning att lära sig skillnaden mellan vattenkanoner och artilleripjäser, för skottet förvandlade resten av det brinnande slottet till en ruinhög.

Den tunga kanonkulan slog det brinnande slottet sönder och samman. En gammal sanning säger emellertid att det inte finns något ont som inte har något gott med sig, och i detta fall yttrade det sig så att de sammanstörtande murarna kvävde elden under sig. Inom kort återstod bara en rykande ruinhög.

– Oj, sade storpappa Dumbladd. Det var mig en konstig vattenkanon!

– Hm, ja... sade vaktchefen och beslöt att göra det bästa möjliga av situationen. Jag insåg att halvhjärtade åtgärder i detta fall bara skulle göra saken värre. Ont skall med ont bekäm-

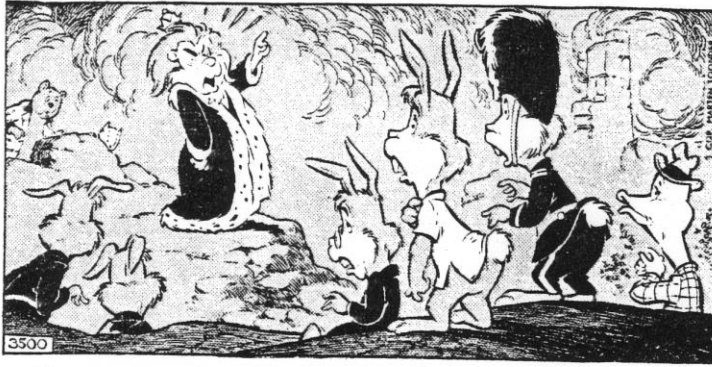

pas, och eld med eld! För kung och fosterland! Leve dom! Hurra!

– Hurra, instämde storpappa Dumbladd. Men apropå det – var finns kungen?

Då trädde en ståtlig figur fram ur skyarna av rök och damm.

– Kungen är här! ropade han.

– Ku ... kungen, stammade storpappa Dumbladd. Det är kungen! Han har ju kronan på sig.

– Va lattjo! utbrast Wally Waggle. Jag skulle annars ha trott att det var den där herr Jonas.

– Givakt! ropade chefen för högvakten nervöst.

– Lediga! replikerade kung Jonas. Det

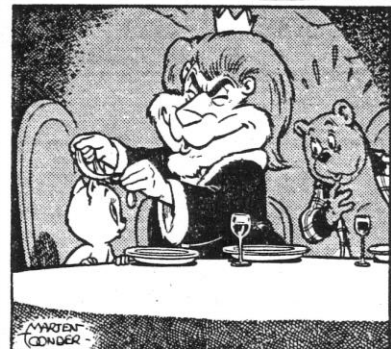
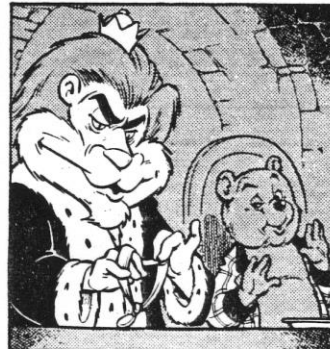
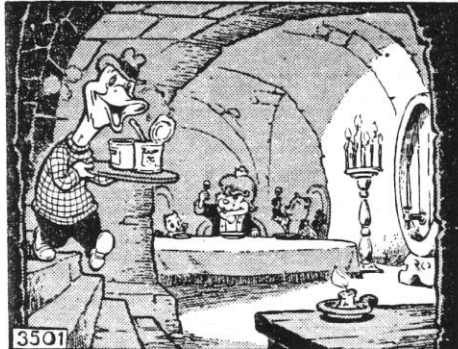
är för sent för sådana åthävor nu. Statskorrektören har satt eld på mitt slott, brandkåren har kolliderat med polisen och armén har förstört resterna av mitt slott med artillerield. Nu räcker det! Jag avskedar härmed alla Dumbladdare ur min tjänst!

– Men jag ville ju bara fira den stora

dagen! kved storpappa Dumbladd. Jag har inte gjort någonting.

– Just det! dundrade kungen. Du har inte gjort någonting alls. Försvinn med dig och hela din familj!

– Åh, va trist, klagade Wally medan Dumbladdarna förskräckta tog till flykten. Nyss var allting så kul men nu är han arg!

Kungen, Bumble och Tom Puss samlades i ett källarutrymme under slottsruinen för att få någonting att äta. Eftersom all personal avskedats fick personalchefen personligen värma ett par burkar ärtsoppa åt dem.

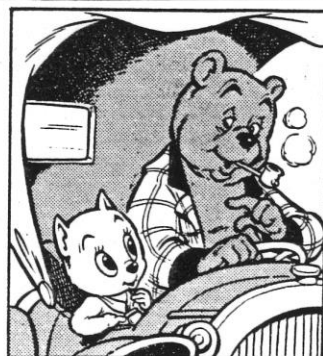
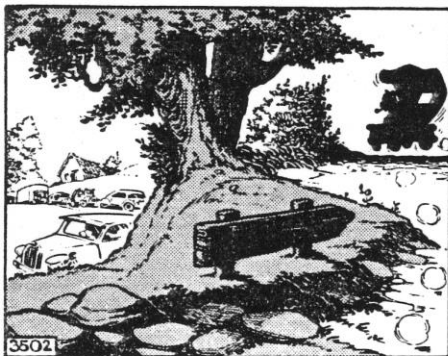
– Det blir ett enormt arbete att bygga upp Dumbladdalien igen, sade kung Jonas. Men jag gör det hellre ensam än

tillsammans med storpappa Dumbladds genomstupida familj. Och jag är er stort tack skyldig!

Han tog fram en glänsande medalj men Bumble gjorde en avvärjande gest.

– Alltför älskvärt, sade han. Vi Bumbler ser det som en ren plikt att bekämpa ondskan och oegentligheter ...

– Och därför, fortsatte kungen, utnämner jag härmed Tom Puss till riddare av Dumbladiga svärdsorden! Och herr Wally Waggle, som ställt till allt elände genom att bara anställa Dumbladdare i statsförvaltningen, utnämner jag till min förste antirådgivare. Så fort han kommer med råd i fortsättningen så vet jag precis vad jag inte ska göra!

Kort därpå var Bumble och Tom Puss på hemväg i Gamla Farten. Samtidigt syntes på andra vägar en ström av fordon på väg in i Dumbladdalien igen.

– Emigranterna återvänder, konstaterade Tom Puss. Nu när Dumbladdarna är borta finns det plats även för vanligt folk. Kungen kommer att få god hjälp.

– Han förtjänar det egentligen inte, sade Bumble med en smutt avundsjuk snegling på Tom Puss medalj. Han lider av en beklämmande brist på uppskattning av en gentlemans bemödanden. Men strunt i det, jag är i alla fall stolt över att ha gjort min plikt! "Ollie, min son", brukade min far säga, "kom ihåg att

det är bättre med en fläckfri insida än en blank medalj på utsidan." Och det har jag alltid hållit mig till!

Näväl – men vad hände med Dumbladdarna? Säkra uppgifter saknas, men ryktet gör gällande att de flydde ur riket i alla riktningar och numera bekläder höga poster i många andra länder ...